

Z DNEŠNÍHO EVANGELIA

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby ho uviděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo.“ (Lk 19,1-10)

ZAMYŠLENÍ

Lukášovo evangelium podtrhuje příběh o Zacheovi jako závěrečnou scénu Ježíšovy misie před jeho vstupem do Jeruzaléma, kde prožije své pašije. Celník Zacheus není pouze jeden z mnoha obrácených, ale je symbolem celého evangelia. Tento zjevný hříšník se toužil setkat s Kristem, uslyšel jeho slova, poslechl Pánovu výzvu a zakusil uzdravení srdce. Přesně se zde popisuje proces obrácení. Tento všemi pohrdaný je člověkem obrácení, víry a naděje! Ježíš umí přinášet naději tam, kde se zdá zcela nemožná. Ale přináší také uzdravení do neřešitelných zranění. Není třeba stát se nejprve pokřiveným člověkem, jakým zprvu byl i zmíněný celník. Ale chceme-li Boha skutečně poznat, je třeba ho stejně jako Zacheus hledat. Neskrýt se před jeho slovem a odvážit se „vylézt“ z našich skrýší. A Bůh, Dárce života, naplní naše srdce životodárným pokojem. (Pramen: vira.cz)

MODLITBA

Můj Pane, mám starosti a obavy.
Moje mysl je plná úzkostí a zlých předtuch.
Snad je moje láska k tobě slabá a nedokonalá, že mě
přepadají takové starosti?
Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že není čeho se bát.
Ale sugesce zřejmě nepomáhá. Víím, že bych se měl
s důvěrou odevzdat
do tvé milující péče a do tvého vedení.
Jsem ale příliš rozrušen a ani se nedokážu modlit.
Dotkni se mě, Pane, svým pokojem, a pomoz mé
rozjitřené mysli poznat,
že ty jsi Bůh a že se nemusím bát ničeho zlého.

Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji;
proti zlobě a úkladům ďáblovým budiž nám záštitou,
nechať Bůh přikáže jemu, pokorně prosíme.
Ty pak, kníže vojska nebeského, Satana a jiné
duchy zlé,
kteří ke zkáze duší světem obcházejí,
božskou mocí do pekla svrhni.
Amen.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Z hlediska věčnosti je spousta věcí naprosto směšných a malicherných.
- Zahlédnout a postřehnout hodnoty – to člověka obohacuje.
- Vytváříme nejen umělecká díla, ale každý z nás i svůj vlastní život – jako vlastní historický román.

VÁCLAV č. 39. (2016)

30.10.2016

31. neděle v mezidobí

Týdeník

Římskokatolická farnost
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 16.30
	St – v 16.30
	Čt – v 7.30
	Pá – v 16.30
	Ne – v 9.00
SULEJOVICENe	– v 10.30
MILEŠOV	Pá – v 9.00 (zámecká kaple)
VELEMÍN	So – v 10.00

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 30.10. 2016 v 9.00 poděkování Pánu Bohu za Farní charitu Lovosice s prosbou o požehnání na další léta
Sulejovice v 10.30 za † Annu, Františka a Karla Vaňkovi
Út 1.11. 2016 za † Jana i Marii Kozak – výročí smrti Jana
St 2.11. 2016 za všechny věrné zemřelé
Čt 3.11. 2016 za † manžela a jeho rodiče
Pá 4.11. 2016 za † členy rodu
Ne 6.11. 2016 v 9.00 za † manžela Antonína a † rodiče
Sulejovice **v 10.30** na dobrý úmysl

215. Kdo koná službu slavení eucharistie?

V každém slavení eucharistie jedná sám Pán Ježíš. Biskup nebo kněz jej zastupuje.

Církev věří, že celebrant stojí u oltáře in persona Christi capitis (lat. – v osobě Krista – hlavy). Znamená to, že kněz nejen jedná z Ježíšova pověření, ale na základě svátosti kněžství jedná skrze něho sám Kristus jako hlava církve.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU**31. října – nez. pam. sv. Wolfganga, biskupa****SPRAVEDLIVÝ POSTOJ PŘINÁŠÍ VELKÁ DOBRA**

Narodil se kolem roku 924 u Reutlingenu ve Švábsku v Německu. Byl synem hraběte z Pfullingen a Gertrudy z Veringen, kteří jsou řazeni mezi zchudlou šlechtu, ale Wolfgangovi zajistili vysoké vzdělání. Jeho prvním učitelem byl kněz, který se mu věnoval coby přítel rodiny a žasl nad jeho talentem i pokroky v duchovním životě. Potom za studiem odešel na ostrov Bádenského jezera do Reichenau. Zde se jeho přítelem stal Jindřich Babenberský, pozdější trevírský arcibiskup. Díky jemu se dostal do školy založené jeho bratrem ve Würzburgu. Jeho úspěchy zde vyvolávaly žárlivost a proto odešel.

V roce 956 jej Jindřich, již jako trevírský arcibiskup, povolal za ředitele dómské školy a děkana kapituly v Trevíru. Na arcibiskupovo doporučení ho císař Ota I. vzal r. 964 do svých služeb a v Kolíně mu nabídl lákavou kariéru, ale ta neodpovídala Wolfgangově mnišskému zaměření. Proto v následujícím roce toto místo zaměnil za klášter v Einsiedelnu ve Švýcarsku.

Augsburský biskup Ulrich mu v r. 970 udělil kněžské svěcení. Wolfgang další rok odešel jako misionář do Uher. Pasovský biskup Pilgrim, pod nějž území spadalo, ho s podezřívavostí předvolal. Když si prověřil jeho schopnosti a poznal jeho ctnosti, navrhl jej císaři za kandidáta na uvolněný biskupský stolec v Regensburgu i přesto, že Wolfgang, nejspíš z pokory, zprvu nechťel souhlasit. V roce 973 však od salcburského arcibiskupa přijal biskupské svěcení a nastoupil na stolec v Regensburgu.

Wolfgangovou první starostí bylo zjištění situací v kláštrech, které pod jeho vedení spadaly a začal s jejich reformou, včetně vytvoření opatství, aby kláštery měly své vlastní představené. Zároveň mu šlo i o obnovu a pozvednutí diecézní pastorače.

Dalším velmi významným krokem bylo ustanovení pražského biskupství. Během prvního roku po nástupu do úřadu Wolfgang připravil potřebný dokument o založení nové diecéze, vše potřebné projednal s císařem Otou I. i českým panovníkem Boleslavem II.. Němcům, kterým se jeho krok nelíbil, řekl, že rád sebe i co má obětuje za posílení církve v Čechách. Téhož roku dosáhl v Římě potvrzení pražské diecéze. Někteří mu zazlívali hospodářské ztráty, které souvisely s osamostatněním území Čech.

Wolfgang hledal co nejúčinnější způsoby evangelizace. Sám žil jako mnich, ať šlo o oděv, dodržování jistých pravidel, asketický život i postoj v srdci. Měl velké porozumění pro potřeby věřících a praktický život. Skrze vizitace ve farnostech snažil se všem být blízký a tak je snadněji přibližovat k Bohu. Záleželo mu na školství, angažoval se za dobrou výchovu i vzdělání mládeže. Na srdci měl také pomoc chudým. V roce 987 pro ně otevřel sýpky a dbal na spravedlivé rozdělování obilí, jelikož neúroda zapříčinila hlad a drahotu. Mezi množstvím legendárních příběhů o dobrém srdci Wolfgangově je i o dopadení zloděje, který na biskupství ukradl záclonu. Sloužící ho předvedli před biskupa, žádající jeho potrestání. Pro Wolfganga bylo nejdůležitějším, že dopadený se pro krádež rozhodl kvůli velké nouzi a tak ho místo trestu obdaroval.

Zemřel při cestě k salcburskému arcibiskupovi na poradu. U obce Puppung poblíž Lince v Horním Rakousku jej zachvátila horečka a pocítil, že nastává konec jeho pozemského života. Nechal se proto přenést do nejbližšího chrámu. Byl jím v této obci kostel sv. Otmara, z nějž měl v mystickém zážitku v době povolání na biskupský stolec předpovězeno, že po 22 letech bude povolán na věčnost. To se splnilo u jeho oltáře, kde ještě přijal svátosti na cestu a pak v kajícím ulehnutí na tvář, jako při prostraci za svého svěcení, odevzdal Pánu svou duši. Předtím jeho nejbližší doprovod chtěl bránit ostatním lidem ve vstupu do kostela, v němž umíral biskup. Ten však řekl: "Nechte otevřeno, ať vstoupí kdo chce. Nestydím se zemřít, hanbou je pouze hřích, nikoli smrt."

Pohřben byl v Regensburgu. Při oslavě 900 let od ustanovení pražské diecéze v roce 1873, část relikvií (dvě kosti) sv. Wolfganga obdržela pražská katedrála.

1. listopadu – slavnost Všech svatých

2. listopadu – vzpomínka na všechny věrné zemřelé,

3. listopadu – nez. pam. sv. Martina de Porres, řeholníka

4. listopadu – pam. sv. Karla Boromejského, biskupa; I. pátek

6. listopadu – 32. neděle v mezidobí

PŘÍTEL, KTERÝ SE NEMĚNÍ

(Benedikt Groeschel)

Všichni jsme prožili selhání přátel. Z toho či onoho důvodu nebyli k mání, když jsme je potřebovali. Víme, že ať se stane cokoli, je tu jeden přítel, který nás nikdy nezklame, když se k němu obrátíme. Víra nás k tomuto neměnnému Příteli ustavičně vede. Důležitá je modlitba, protože to je jediný způsob, jak se s tímto Přítelem setkat. On se nemění, protože se už nepohybuje v tomto světě změn. Skrze něho přicházíme do styku s množstvím přátel, kteří nás předešli do onoho jasného světa, kde na nás čeká on – do domu jeho Otce. I když se třeba modlíte v bolesti a utrpení jako on v zahradě, určitě ho tam někde ve stínu najdete. Modlitba, hluboká osobní modlitba vycházející z hloubi naší bytosti, to je cesta, na níž můžeme padnout do náruče našeho neměnného Přítele. On nás obejmje.

Rozvrh pobožností na hřbitovech v roce 2016:

Lovosice – St 2. listopadu v 15.00

Medvědice – Čt 3. listopadu v 18.00

Milešov – Čt 3. listopadu v 18.30

Velemín – So 5. listopadu v 10.00

Prackovice n. L. – Ne 6. listopadu v 14.00

Sulejovice (u kostela) – Ne 6. listopadu v 10.30

Lukavec – 8. listopadu v 15.00

Sbírka z 16.10. vynesla 2.050,- Kč, z 23.10. na Papežská misijní díla 6.295,- Kč. Děkujeme.